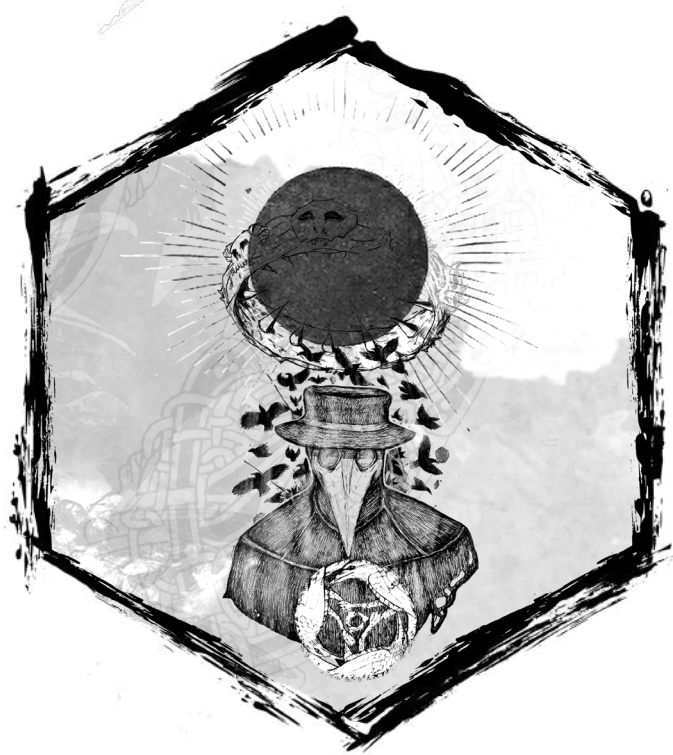

ХРОНІКИ АНТЕЇ

Дмитро Чернега

Корвус Блекбїрд

РОМАН

КИЇВ

УДК 821.161
Ч49

*Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу автора*

Серія «Хроніки Антеї»

Чернега Д.

Ч49 Корвус Блекбірד : роман. Київ : Видавництво
Ліра-К, 2022. 276 с.
ISBN 978-617-520-296-8

Перша хроніка Антеї відкриває світ Перших земель у неспокійний час. Тоді, коли хтось розпалює багаття війни у холодних північних країнах. Володарям доведеться прийняти виклик і захистити людей і свою країну.

Коваля Корвуса забирають лікувати невідому хворобу, до чого ця подорож призведе – він не здогадується. Але стає вимушеним гостем, який має робити все проти своєї волі. Тікаючи від війни, він напівмертвий потрапляє в болота, де немає війни, зате є щось страшніше.

На півночі, у дитини, що відчула втрати війни, з'являються давно забуті здібності, але вони тільки лякають людей. На відміну від королів, які бачать у цьому зиски.

Магія, пригоди, перевороти і дивні істоти засіли на сторінках книги, вони з'являються в уяві, коли її відкрити.

УДК 821.161

ISBN 978-617-520-296-8

© Дмитро Чернега, 2022
© Видавництво Ліра-К, 2022

1

ПІВНІЧНА ВІЙНА

його лівій нозі стирчала стріла, праве плече було розрізане чимось важким і гострим, а тіло несла ріка. Важко опиратись стрімкому потоку течії, коли ти не можеш нормально рухати рукою і ногою. Наче руками, ріка передала свого підопічного в руки своєму витoku. Течія цієї ріки не була такою стрімкою і бурхливою, здорова людина могла б спокійно їй опиратись, але він не міг. Він просто плив, мов стовбур поваленого вітром дерева. Саме за одну з таких дерев'яних колод він і зумів зачепитись, щоб не потонути. З пораненою рукою і ногою важко залишатись на плаву. Колоду прибило до берега і поранене тіло, яке лежало на ній, також.

* * *

Герцог погруз колінами у багнюці, що утворилась після коней і людей, які лежали навкруги. Тіла були розкидані, мов уламки після бурі. Кров, крики, зброя, люди, коні, сморід і знову кров – все, що оточувало його зараз. Не зовсім рідна обстановка для багатого дворянина. На колінах він притримував тіло сина, а сам кричав з усієї сили:

– Цілителя! Приведіть цілителя!

Його люди були перелякані, не знаючи, що буде далі. Одні очікували нападу ворога, інші шукали цілителя, але він так і не знайшовся. Хтось привів простого лікаря, але той сказав, що вже пізно щось робити.

– Знайдіть цілителя, що був зі мною! – не вгамовувався герцог.

Син на його руках міцно стискав батькову руку. А тоді чоловік відчув, як потиск ослаб, син вже не подавав ознак життя. Дрібні і рясні краплі дощу пада-

ли на металевий панцир лежачого рицаря, змиваючи червоні сліди. Мокрі краплі з'явилися на лиці батька, і всі знали, що це не дощ. Він тримав тіло вже мертвого сина і згадував з чого все почалось.

* * *

Четверо озброєних вершників в'їхали у місто, по дорозі щось розпитуючи подорожніх, ті показували у бік вулиці Майстерної. Не дарма вона носила таку назву. Каміння, по якому ступали коні, було акуратно прокладене рівною лінією – так, що ніде не виступало. Стіни будівель зацвітали, мов квіти, різними кольорами. Ремісники відкривали свої цехи, продавці – торгові лавки, а шинкарі ще спали після нічної роботи, вони відкривались з обиду, а було ще надто рано. Сонце вже досить високо піднялось і почало пригрівати, так що сірому смугастому котові було від чого грітись.

Вершники, слідуючи вказівкам, доїхали до кузні і, спішившись, зупинились перед нею. Господар уже відчинив її, але ще не працював – диму не було. Тому у незачинені двері увійшов один із них.

– Вітаю! – промовив вершник. Він був одягнений в темно-зелене сюрко, на якому виднівся герб – стріли і колоски в оберемку.

Коваль обернувся до входу. Був середнього зросту і статури, з чорним вороним волоссям і вугликами замість очей, трикутною гострою бородою.

– Вітаю, – глухо відказав, не зважаючи на гостя.
– Ти Корвус? – прозвучало від дверей.
– Це залежить від того, хто питає, – зневажливо відповів хазяїн.

– Посланець герцога! – суворо відказав той.

– Я не знаю жодного герцога, щоб до мене посилав людей з відвідинами, – сказав господар і всівся за дерев'яний невеличкий стіл, надпивши щось із великого кухля.

– А він про тебе чув, – не відводячи погляду від господаря, мовив чоловік.

– Напевне, щось нехороше, якщо відправив озброєних людей? – відкусивши шматок білого хліба і запивши, відказав Корвус.

– Навпаки, що ти вилікував одного чоловіка в Ансельфурті.

– Я схожий на лікаря? – глузливо відказав коваль, дивлячись на горно, ковадлю, молот і кліщі.

– Я приїхав сюди не обговорювати на кого ти схожий. Якби ти був з двома рогами і копитцями, мов у цапа, я б тебе і такого доставив до герцога.

– Справді? Я думаю, тоді б герцог відмовився від моєї допомоги, дорого йому прийшлося би заплатити і не золотом.

– Або їдеш з нами у сідлі, – перебив Корвуса вояка, – робиш справу і повертаєшся багатий. Або їдеш, мов мішок картоплі, на коні, робиш справу і не повертаєшся.

– Не тим ремеслом ти взявся заробляти на життя, – повчально сказав коваль, продовжуючи снідати.

– Чому? – здивувався рицар.

– Умієш переконувати. Тобі б лихварем стати – і по грошах більше, і ризик менший.

– До першого невдоволеного і впливового клієнта.

На лиці Корвуса з'явилась посмішка.

– Всюди свої нюанси, бачиш, і ковалів заставляють цілительством займатись. А нам би хіба кліщами зуби виривати. Гаразд, вмовив, поїду з вами. Тільки речі зберу, – він поставив порожній кухоль і пішов до сусідньої кімнати, залишивши незачиненими двері.

– Але давай без фокусів, – зауважив воїн, глянувши у кухоль. На дні залишилось молоко.

– Я не надто обдарований, щоб до двох професій ще й третьою володіти. Та й перспектива їзди переки-

нутим через коня мене не втішає, – викрикнув із кімнати господар.

Вийшовши з кузні, Корвус побачив ще трьох озброєних людей, що чекали надворі.

– Скажи, хто про мене розповів? – він звернувся до недавнього співрозмовника.

– Запитаєш герцога. По конях!

* * *

Рік доходив до свого закінчення, як і життя одного з наймогутніших герцогів Роландії – Ебнера Рігера. Хоча йому було тільки п'ятдесят п'ять років, Акенія вже потирала свої холодні і кістляві руки, щоб забрати його душу собі. Мара – слуга Акенії, як вірили жителі Перших земель, отруює душу людини, через це вона хворіє і помирає. У нього залишилось два сини: Адалард і Рейнард. На початку року Ебнер відсвяткував весілля свого молодшого сина Адаларда, а зараз він із своєю дружиною Оделією і її братом Мартіном проводжають його у Вирій. Поряд з ними стояв і старший брат Рейнард разом із дружиною Нісою і сином Вейлером, якого обнімала його бабуся Аврора.

Тіло Ебнера Рігера вивезли на головну площу Ейгонберга – його родового міста. Убраний він був у штани і сорочку сталюого кольору. Після того, як усі попрощались, тіло поклали у форму, вилиту із срібла з додаванням секретних компонентів для міцності виробу, які знали тільки майстри. Вона повторювала бойовий обладунок Ебнера. Коли тіло положили всередину, згори накрили іншою половиною і між собою запаляли, щоб саркофаг – труна став монолітною конструкцією. Потім її повезли до крипти, що знаходилась під родовим замком роду Рігер. У крипту допускали тільки близьку родину і майстрів, що виливали і встановлювали статую.

Темні широкі коридори, освітлювані факелами, привели до великої круглої кімнати, де у окремих нішах стояли схожі статуї. Тільки вони були з міді, олова, бронзи або просто з заліза, що свідчило про нижчий статус їх господарів або просто про брак коштів. У Ебнера кошти були, як і статус, він був герцогом, а тільки вони могли робити свої поховальні статуї із срібла. Із золота міг зробити лише король, хоча хто там їх перевіряв.

Після обряду тризни сім'я зібралась у замку родини Рігер.

– Навіщо він приїхав?! – строго запитав Рейнард у молодшого брата, коли вони залишилися самі у кімнаті.

– Підтримати нашу родину, – відповів той.

– Так, як його дід підтримував нашого? – у його голосі відчувалось невдоволення небажаним гостем.

– Не починай, це було давно. Мартін – брат моєї дружини, він не його дід чи батько.

– І це єдина причина, по якій я його терплю. Будь обережним, брате, їхня родина піде на все заради своїх планів, – він підійшов до вікна. Надворі Мартін прощався з сестрою і готувався до від'їзду.

– З чого ти взяв, що вони щось планують? – поцікавився Адалард.

– Такі люди завжди щось планують. Тому його батько і герцог в Ланзмері, а не десь на окраїні, і радник короля. Його тітка – королева в Алії, їхній дід мусив добре придане дати разом із нею, щоб вибрали саме її.

– Та нічого вони не зроблять, я ж залишуся тут, – Адалард обвів руками багату простору кімнату замку, де у кутку стояв рицарський латний обладунок чорного кольору, який вертикально тримав еспадон. На стіні висіли три мечі типу есток, які вістрями сходились в одному місці, утворюючи вістря.

– Але я буду далеко, – підкреслив Рейнард. – А де Болдер із дружиною, чому вони не приїхали, раз ми

вже тратимо час, обговорюючи їх? – поцікавився старший брат, розвернувшись до Адаларда.

– Він захворів чимось рідкісним, лікарі ламають голову над хворобою, а вона залишилася з ним.

– Хоч це добре, – весело сказав Рейнард, підійшовши до серванта за пляшкою вина.

– Знову ти за своє. Який би він не був – це батько моєї дружини, я не хочу ще й за ним відправляти тризну. Вистачить смертей, ми тільки що поховали батька.

– Я не про те, добре, що його тут немає. А хвороба і без нас розбереться, що з ним робити. Що задумали Творці, того не минути, – він налив вина у два стакани і простягнув один брату.

Рейнард із дружиною, яка була родом із Альбїону, жили на острові Адней у її родовому замку. Адалард з Оделією жили в Канідаті – портовому місті, що належало роду її матері і було в герцогстві Ейгонберг. Але після смерті батька Адалард із дружиною перебрався до Ейгонберга, щоб бути ближче до матері і керувати замість свого батька. Батько Оделії Болдер Америк правив у сусідньому герцогстві – Ланзмер, їх розділяла ріка Дагмар. Він будь що хотів отримати Ейгонберг у свої руки, хоч ріку засипати, щоб об'єднати два герцогства.

Його край був хліборобським і годував половину країни, а Ейгонберг був військовим центром країни. Там були як вмілі і сміливі воїни, так і гостра й міцна зброя. Тому він порадив своєму зятю перебратись у вотчину його батька, щоб допомагати матері, а сам планував завдяки своєму умінню знаходити слушні слова, керувати наївним зятем.

* * *

Корвуса завели до кімнати. На великому ліжку, встеленому різнобарвними тканинами, лежав чоловік. Сивина потрохи освітлювала його чорне волосся. Він, наче

бочка, лежав накритий дорогою ковдрою. Хворий важко дихав, його руки були сірого кольору. Корвус знав цю хворобу, два рази він вже бачив її і два рази лікував від неї. Зараз надіявся, що буде третій, щоб не довелось рятуватись самому. Він вийняв свої заготовки і почав змішувати їх. Мазь, яка з'явилась після маніпуляцій, декількома нехитрими рухами покрила руки чоловіка. До нього приєдналась дружина хворого, чекали до ранку.

– Добре, що хвороба не поширилась далі рук, – промовив зі знанням лікар.

– А якби поширилась, він би помер? – стурбовано запитала жінка, поглянувши на свого чоловіка.

– Ні, я б помер від сорому. Довелось би намазувати усі його місця, – скривившись і поглянувши на товсте тіло, відповів Корвус.

– Ну, ви ж лікар, це для вас норма, – здивовано сказала жінка.

– Чому усі, крім мене, впевнені в тому, що я лікар?

Жінка глянула на чоловіка. На руках були ледь помітні сліди хвороби.

– А хіба це не доказ? – вона вказала на результат лікування.

– Все ж таки, хто вам сказав, що я можу допомогти? – запитав лікар, ходячи по кімнаті. Від нічного сидіння йому затекли ноги, хотів їх розім'яти.

– Наш зять Фрідріх Еріх, – тихо відповіла жінка, боячись розбудити хворого чоловіка.

Корвус зупинився і дивився в пустоту, ніби намагаючись щось згадати.

– Не зустрічав його, – відповів після хвилини роздумів.

– Ідемо, я накажу, щоб приготували сніданок. Ви всю ніч тут сиділи. Можливо, Фрідріх до нас приєднається, от і познайомитесь.

Вони вийшли з кімнати. Слуги і без наказів уже накрили пишний стіл.

– Як захворів ваш чоловік? – поцікавився за сніданком лікар.

– Я не знаю. Він повернувся з міста весь чимось заінтригований, а на ранок ми побачили його таким. І ставало все гірше. Наші лікарі не знали що робити і дали просто обезболююче з макового молока, щоб він заснув. Добре, що у справах приїхав Фрідріх, він і розповів, що в Ансельфурті був схожий випадок, чоловіка вилікував Корвус звідти. Тож ми і відправили людей за вами, добре, що вони зуміли вас швидко знайти. Напевно, через те, що ім'я у вас дивне.

– Напевно, – байдуже промовив лікар, шукаючи, що смачного вхопити зі столу.

– Можна запитати, звідки ви?

– Зі всюди, – серйозно відповів гість.

– Багато бачили?

– Можливо, занадто багато.

До них приєднався Фрідріх.

– Це прославлений Корвус? – запитав він, входячи до кімнати.

Гість піднявся і вклонився.

– Лікар цікавився як ти дізнався про нього, – промовила жінка.

Фрідріх сів за стіл і мовив:

– Від бургомістра в Ансельфурті. Він мені розповів, що його брата вилікували і навіть грошей не взяли. Похвально, мушу сказати, не часто таких людей зустрінеш. Та що я прибідняюсь, ще ні одного не зустрічав. Все з точністю навпаки – нічого не зробили, а грошей дай.

– Можна запитання? – промовив невпевнено Корвус.

– Тобі сьогодні все можна. Ну, в межах розумного, – весело сказав Фрідріх, відриваючи шматок курки.

– Я можу їхати?

– Можеш, але не мусиш, – жуючи, не дуже зрозуміло відповів герцог.

– Мушу, – сухо проказав гість.

– Тоді завтра, сьогодні ще подивишся, щоб одужання пройшло, як слід. І поїдеш, як приїхав, тільки з повнішими кишеньками. Чи ти і цього разу відмовишся? – смакуючи вино, пильно роздивлявся незнайомця Фрідріх.

Справи Корвуса останнім часом йшли не дуже, тому від коштів вирішив не відмовлятися, але про це не сказав, а просто змовчав.

– Мовчання – знак згоди чи відмови? – запитав герцог.

– Кошти мені потрібні...

– Значить, будуть! – енергійно відповів Фрідріх.

Корвус сидів біля хворого. Той відкрив очі після довгого сну. Зразу оглянув свої руки. Слідів хвороби не було. Герцог обдивлявся кімнату і його погляд зупинився на незнайомцеві, що сидів поряд і дивився на нього чорними очима.

– Ти хто? – промовив хворий.

– Ваш лікар. Який вам більше не потрібен.

– Мене вилікували?

– Так. Ще день відпочинете, щоб повернути сили, що забрала хвороба, і будете в порядку.

Лікар пішов, щоб повідомити про стан хворого. Фрідріх зайшов у кімнату до тестя, той був сам.

– Я чув, що якби не ти, я б уже був мертвий.

– Цілительськими здібностями не володію, але до одужання маю стосунок.

– Відомо від чого це в мене? – все ще важко запитав Болдер.

– Лікар казав, що ті, кого він лікував, до того приймає якусь синю речовину, але він не впевнений чи це від неї. Не вивчав її.

– Знаєш, хто мені таку речовину дав?

– А ви що, також її пили? – здивовано запитав зять.

– Пив, бо вона мала дати мені сили!

– З жінками вже не можете? Тоді пішли б до цілителя чи якогось болотного знахаря, нехай би дав вам якого кореня погризти чи настоїв попити.

– Та не ту силу, шмаркачу! Мені Адалард сказав, що таке в Ансельфуртській академії розробляли. А може, він знав?

– Що саме?

– Те, що зі мною буде після того, як я вип'ю.

– Можливо, він там навчався.

Наступного дня Корвус готувався до від'їзду. До кімнати увійшли Фрідріх і Болдер, який був все ще блідий. Стоячи, він ще більше нагадував бочку – низький і круглий. «Надіюсь, діти пішли в матір», – подумав Корвус. Мері Америк залишалась досі гарною жінкою, хоча була вже старшого віку.

– Тут така справа, – сказав Фрідріх. – Від'їзд відкладається.

– Як? – здивувався гість.

– Побудеш поки що в Ланзмері, таких цілителів, як ти, важко знайти, а то виявилось, що наші і корони ламаної не варті.

– Але ж ми домовились, – розгублено промовив лікар.

– Послухай, – промовив повільно Болдер, сили після хвороби він ще не відновив. – Сперечатись марно і втікати також. А якщо спробуєш, то тебе знайдуть і привезуть. Я не гарантую, що зовсім цілого. І проміняєш кімнату на клітку чи яму. Вибір за тобою.

– Надовго? – запитав Корвус.

– Не знаю, – байдуже відказав Болдер. – Чим ти там займався? Був ковалем, цілителем, тут можеш нічим не займатись, окрім лікування, коли це знадобиться.

Так Корвус став вимушеним гостем, а точніше, полоненим.

Болдер вирішив показати свої землі молодому родичу. Вони вирушили невеликим загonom із дев'яти чоловіків із Ланзмеру. Всю дорогу їх оточували родючі землі цього краю. Найближчим містом до Ланзмеру був Фелддорн – хліборобський край, вітрові млини якого виднілись на пагорбах. Потім засіяні поля змінилися широкими смугами садів, тому що у Дітмарку займалися садівництвом. Першим містом, яке вони відвідали на півострові Барбел, було Ландоберг, до володінь графа цього міста належали острови Три гори, де д-бували олово, їх ще називали Олов'яні острови. Тому місто було велике, чисте, з укріпленими стінами, укомплектованими гвардійцями і багатими городянами. Далі майже біля самого кордону розташовувалось місто Клендорф. Воно було, мов бліда копія попереднього. Городяни жили із того, що дає їм земля, а вона була тут не надто придатна для обробітку. А ще з торгівлі, яка була не кращою за землю.

Замість того, щоб повернути назад, Болдер і Адалард поїхали далі, прямо у землі сусідньої країни. Їхній шлях лежав аж у Брайден, де знаходився брат Адаларда – Рейнард з дружиною. Найближчим містом Альбіону до кордону було місто Блер. А воно, складалось таке враження, будувалось за ескізами Клендорфа: брудні і пусті вулиці, бідні і невдоволені люди, кожен дивився з-під лоба і не бажав тобі нічого хорошого.

Добрались вони до Блеру під вечір третього дня поїздки, на вулицях передмістя їм прийшлося ловити невдоволені погляди городян. Оскільки вже був вечір і міська брама була закрита, то вирішили пошукати шинок, щоб повечеряти і знайти місце для відпочинку. Більшість шинків у Перших землях мали другий поверх, який облаштовували для ночівлі гостей, тому проблем із цим не було. Повечеряти їм вдалося, коп-

чений кролик був таким, що просто пальчики оближеш і замовиш ще, так і зробив Адалард, а от відпочити не вдалося. Під час вечері у шинок зайшли люди у довгих плащах з каптуром, таким, що лиця майже не було видно. Не знімаючи ні плащів, ні каптурів, вони напали на Болдера і Адаларда. Чотири їхні супутники, які надворі прив'язували коней, так і не зайшли, а троє інших, які вже були у кімнатах, так і не вийшли. Нападників було четверо, а жертв дві. Болдера поранили у руку, а молодого Адаларда – у груди. Він не міг дихати, кров наповнювала легені і, плюючи нею, він помер на брудній підлозі шинку. Зчинився галас, якась дівчина, побачивши кров, почала голосно кричати і вибігла на вулицю. Вона віддалялась, і крик її ставав все тихіший. За мить вбігла сторожа, але нападники швидко зникли, як і Болдер, який, залишивши своїх людей і тіло Адаларда, попрямував у Клендорф.

* * *

Ішов другий місяць року. Сніг уже розтанув, трава починала фарбувати пагорби Альбіону різнобарвними кольорами, серед яких, звичайно, переважав зелений. Тільки північ країни залишалась у старому кольорі – там ще стояв сніг. Але під натиском все тепліших днів він здавав свої позиції і помалу танув. Це утворювало справжню кашу із бруду, на який і лягали вершники, що прямували із Орвіла до Ульріка – найпівнічнішого міста країни. Їх приїзд був неочікуваний. Місто, а Ульрік можна було так назвати з перебільшенням, швидше містечко, було доволі звичайним і нудним. Будинки, що не світилися від розкоші, багнисті вулиці, домашня птиця, що лізла прямо під копита коней. Якогось натяку на впорядкованість, як і на гостинність, тут не було. Будинки були розкидані хаотично, вулиці звивались поміж них, мов гадюки.